

KÜLFÖLDI JOGÉLET

A német ügyészség problémáival foglalkozó igen érdekes cikk jelent meg Hübner kasseli törvényszéki elnök tollából. A cikk lényege ama doktrinálisan és sokat vitatott problémával foglalkozik, hogy helyes-e a mai, nálunk is létező *utasítás rendszer* az ügyészség szervezetében, nem volna-e jobb egy független ügyészi szerv e helyett, mely függetlenségében és önálló judiciumában mindinkább a bíró jogállásához hasonlítana. A cikkben az érdekes és értékes egyrészt az, hogy a szerző nem marad a passzív tudományos szemlélődésnél, hanem pontokban összefoglalva adja elő az itt, szerinte kívánczó reformokat, — másrészt, hogy az ügyész jogállását a törvénykezés hierarchiájában kapcsolatba hozza az étellel, az egyén állásával a társadalomban és arra a végmegállapításra jut, hogy Németországban a pályát választó fiatalság körében határozott ellenszenv nyilvánul az ügyészi pályával szemben, mint olyannal, mely az eleven étellel dolgozó bíró és ügyvédhez hasonlítva, — a valóságos és eleven életjelenségekkel szemben egyszerűen a néma akták megmunkálására szorul s a leggyakrabban előfordul, hogy olyan munkát kell bejezeni, melyet nem ő kezdett és viszont. Ami az ügyészség reformjával kapcsolatos gyakorlati proposíciót is illeti, — azok is igen érdekesek és méltóak a megfontolásra. Így javasolja, hogy a főtárgyaláson a vádat csak az képviselhesse, aki az ügyet elejétől — levezette, — szóval aki ugyszólván a statu nascendijétől ismeri és vezeti az ügyet a főtárgyalás felé s így lelkileg is egész, egygyé válhatott azzal. Bővíteni kívánja az ügyész hatáskörét a főtárgyaláson különösen a bizonyítás felvételét illetőleg. Egyáltalán az ügyészség átszervezésénél vezérlő motívumként az szerepel, hogy ügyészt és védőt, mint két vitatott ellentétes érdek képviselőjét mennél egyenlőbbé téve, — abban az irányban igyekszik állást foglalni, hogy a büntető-per döntő részét tényleg az ügyész és a védő vívják meg és a sértett érdekek képviselőjének eme egyenlő és kizárólagos harcában a bírónak a szerepe lehetőleg csak a végkonkluzió levonására irányuló tevékenység legyen, a vita folyamán a két nézőpontból kikristályosodott igazság alapján. A legérdekesebb amikor azt kívánja, hogy a bűnügyi rendőrség vezetői ügyészek legyenek, hogy mint ilyen olvadjon egybe a bűnügyi rendőrség az ügyészséggel, hogy térben is együtt dolgozhassanak. Ebben igen sok igazság van, — különösen amikor az akták felesleges ide-oda küldözgetését akarja kiküszöbölni a rendőrség és ügyészség között, amit mi is gyakran keservesen tapasztalunk s bűnömül ne vegyék, — de nekem egy-egy ilyen bűn-

tető akta hajszolásánál mindig gyerekkori játékunk „komám-asszony hol az olló“ jut eszembe, amikor az olló mindig másutt van, mint ahol a kérdező keresi. Egyébként a szerző szerint ez az egyesítés a bűnügyi adminisztrációt is igen leegyszerűsitené.

A német kereskedelmi törvény zsebkönyve Koenige Teichmann — Koehler szerkesztésében J. Benzheimer Berlin kiadásában megjelent rövid kerék munka, mely a tételes törvénykönyv és a hosszú végnélküli magyarázatokkal nehézkessé tett kiadások között, a gyakorlati használat számára a középútat választja.

Ugylátszik Párizsban sem zavartalan gyönyörűség városatyának lenni. A Journal nevű párizsi lap ugyanis hevesen kifakad az ellen a 17 francia városatya ellen, akik felelőségeikkel együtt Budapest csatornázási és városrendészeti berendezéseinek tanulmányozására — hozzánk ellátogattak. Azt vetik ennek a látogatásnak ellen, hogy sokkal eredményesebb és helyesebb lett volna, ha a 17 városatya család helyett, két műszaki ember jön ide közköltésen a vizügyeket tanulmányozni, akik talán kevesebb kellemes nap, tetszetős bankett emlékével, de több gyakorlati és felhasználható tapasztalattal tértek volna vissza tőlünk a francia fővárosba. Röviden a francia lap attól fél, hogy nálunk járt városatyáik több vizről prédikálnak majd otthon, mint amennyi bort megittak itt.

Nem volna illő a mi hagyományos magyar vendégszeretetünkhöz, ha mi a francia lap megjegyzéseihez további reflexiókat fűznénk. A Journal azt is felveti, hogy ez a kis kirándulás már csak azért is helytelen, mert viszonzni kell, ami újra csak költséget jelent Párizs-városának. Ismételjük, hogy nem akarunk felelni erre a cikkekre, mi ugyan nem vagyunk olyan gazdag nemzet, mint a gallok, de aki a mi vendégünk, — azt a magunk módja szerint megbeesüljük, viszonzás reménye nélkül is, mert erre tanított bennünket 1000 év hagyománya. De szó nélkül nem sikolhatunk el e felett a cikk felett más irányban. Ha a gazdag franciák fővárosa így megnézi, hogy hová teszi a garast, — vajjon mennyivel inkább kellene ezt a mi munkanélküli, területében megcsontott, agyonadózó szegény magyar fővárosunknak megtenni, mert a mi legendás gavallériánk 1000 esztendőn át becsületet, szimpátiát, barátságot mindig szerzett nekünk, de feltámadást még soha!

A kartelkérdés az Interparlamentáris Unió előtt. Miként ismeretes az Interparlamentáris Uniónak ez év augusztusában Genfben megtartott ülészakán a kartelkérdés